

Misdaden

Ferdinand von Schirach

MISDADEN

Verhalen

Vertaald door Hans Driessen
en Marion Hardoar

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

De vertaling van dit werk werd ondersteund door subsidie van het Goethe-Institut, gefinancierd door het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken.

Copyright © 2009 Piper Verlag GmbH, München
Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Hans Driessen en Marion
Hardoar / BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam
Oorspronkelijke titel: *Verbrechen*
Oorspronkelijke uitgave: Piper Verlag GmbH, München

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.

Omslagontwerp: Nico Richter, naar het oorspronkelijke ontwerp van Roland Eschlbeck / R. M. E.
Omslagfoto: Getty Images

ISBN 978 90 295 7311 5 / NUR 302

www.arbeiderspers.nl

De werkelijkheid waarover we kunnen praten, is nooit de werkelijkheid op zich.

(Werner K. Heisenberg)

Inhoud

Fähler 9
Tanata's theekopje 20
De cello 38
De egel 52
Geluk 65
Summertime 76
Noodweer 103
Groen 119
De doorn 135
Liefde 148
De Ethiopiër 155

Fähler

Friedhelm Fähler was zijn hele leven huisarts in Rottweil geweest, 2800 ziekenfondspatiënten per jaar. Praktijk aan de hoofdstraat, voorzitter van de cultuurkring Egypte, lid van de Lionsclub, geen strafbare feiten, niet eens overtredingen. Behalve zijn woning bezat hij nog twee andere huizen die hij verhuurde, een drie jaar oude Mercedes E-klasse met leren bekleding en airconditioning, ongeveer 750.000 euro in aandelen en obligaties, en een kapitaalverzekering. Fähler had geen kinderen. Zijn enige nog levende familielid was een zes jaar jongere zus, die met haar man en twee kinderen in Stuttgart woonde. Over Fähners leven viel eigenlijk niets te vertellen.

Behalve die kwestie met Ingrid.

Toen hij vierentwintig was, leerde Fähler, op de zestigste verjaardag van zijn vader, Ingrid kennen. Ook zijn vader was arts in Rottweil geweest.

Rottweil is een door en door burgerlijke stad. Aan iedere vreemdeling wordt ongevraagd uitgelegd dat de stad door de Staufers is gesticht en dat ze de oudste in Baden-Württemberg is. Je komt hier inderdaad middeleeuwse erkers en mooie uithangborden uit de zestiende eeuw tegen. De Fähners hebben hier altijd gewoond. Ze behoorden tot de zoge-

heten gegoede families van de stad, het waren gewaardeerde artsen, rechters en apothekers.

Friedhelm Fähner leek op de jonge John F. Kennedy. Hij had een vriendelijk gezicht, en ging door voor een onbezorgd mens, alles lukte hem. Alleen als je wat beter keek, viel iets treurigs, iets ouds en duisters in zijn gelaatstrekken op, zoals je dat wel vaker ziet in deze streek tussen het Zwarte Woud en de Schwäbische Alb.

Ingrids ouders, apothekers in Rottweil, namen hun dochter mee naar het feest. Ze was drie jaar ouder dan Fähner, een stevige provinciaalse schoonheid met zware borsten. Waterblauwe ogen, zwart haar, bleke huid – ze was zich bewust van het effect dat ze sorteerde. De eigenaardige hoge, metaalachtige stem, die geen enkele modulatie toeliet, irriteerde Fähner. Alleen als ze zachtjes praatte, klonken haar zinnen melodius.

Ze had de middelbare school niet afgemaakt en werkte als serveerster. ‘Tijdelijk,’ zei ze tegen Fähner. Het kon hem niet schelen. Ze had op een ander gebied, dat hem meer interesseerde, een grote voorsprong op hem. Fähner had tot dusver maar twee vluchtige seksuele contacten met vrouwen gehad; ze hadden hem eigenlijk alleen maar onzeker gemaakt. Hij werd meteen verliefd op Ingrid.

Twee dagen na het feest verleidde ze hem na een picknick. Ze lagen in een weerhut, en Ingrid had haar zaakjes goed geregeld. Fähner was zo ondersteboven, dat hij haar al na een week vroeg met hem te trouwen. Zonder te aarzelen stemde ze toe: Fähner was een ‘goede partij’, hij studeerde medicijnen in München, was aantrekkelijk en liefdevol, en moest binnenkort zijn eerste examen doen. Maar ze vond vooral zijn ernst aantrekkelijk. Ze kon het niet onder woorden bren-

gen, maar ze vertelde haar vriendin dat Fähner haar nooit zou laten zitten. Vier maanden later woonde ze bij hem.

Ze gingen op huwelijksreis naar Caïro, dat was zijn wens. Als iemand hem later naar Egypte vroeg, zei hij dat het 'gewichtloos' was, ook al wist hij dat niemand hem begreep. Hij was daar de jonge Parsifal, een complete dwaas, en hij was gelukkig. Dat was de laatste keer in zijn leven.

De avond van de terugreis lagen ze in de hotelkamer. De ramen stonden open, het was nog altijd te warm, het was benauwd in de kleine kamer. Het was een goedkoop hotel, het rook er naar rot fruit, en ze hoorden het lawaai van beneden op straat.

Ondanks de hitte waren ze met elkaar naar bed geweest. Fähner lag op zijn rug en volgde de omwentelingen van de plafondventilator, Ingrid rookte een sigaret. Ze draaide zich op haar zij, leunde met haar hoofd op haar hand en keek hem aan. Hij glimlachte. Ze zwegen lange tijd.

Toen begon ze te vertellen. Ze vertelde over de mannen vóór Fähner, over teleurstellingen en fouten, maar vooral over de Franse eerste luitenant die haar zwanger had gemaakt, en over de abortus waaraan ze bijna was gestorven. Ze begon te huilen. Hij schrok en nam haar in zijn armen. Op zijn borst voelde hij haar hartslag, hij was hulpeloos. Ik moet haar beschermen, dacht hij.

'Je moet zweren dat je voor me zorgt. Je mag me nooit in de steek laten.' Ingrids stem trilde.

Het ontroerde hem, hij wilde haar geruststellen, hij had dat toch al in de kerk tijdens de bruiloft gezworen, hij was gelukkig met haar, hij wilde...

Ze onderbrak hem ruw, haar stem werd harder, die had nu de metaalachtige, kleurloze klank. 'Zweer het!'

En plotseling snapte hij het. Dit was geen gesprek tussen

geliefden; de ventilator, Caïro, de piramiden, de hitte van de hotelkamer – alle clichés waren op slag verdwenen. Hij duwde haar een beetje van zich af om in haar ogen te kunnen kijken. Toen zei hij het. Hij zei het langzaam, en hij wist wat hij zei. ‘Ik zweer het.’

Hij trok haar weer naar zich toe en kuste haar gezicht. Ze gingen nog een keer met elkaar naar bed. Dit keer was het anders. Ze zat op hem, ze nam wat ze wilde. Ze waren ernstig, onwennig en eenzaam. Toen ze kwam, sloeg ze hem in zijn gezicht. Daarna lag hij nog lang wakker en staaarde naar het plafond. De stroom was uitgevallen, de ventilator bewoog niet meer.

Natuurlijk slaagde Fähner cum laude voor zijn examen, hij promoveerde en kreeg zijn eerste baan in het streekziekenhuis in Rottweil. Ze vonden een woning, drie kamers, bad, uitzicht op de bosrand.

Toen de inboedel in München werd ingepakt, gooide ze zijn platenverzameling weg. Hij merkte het pas toen ze in het nieuwe huis trokken. Ze zei dat ze de platen niet kon uitstaan, omdat hij er met andere vrouwen naar had geluisterd. Fähner was woedend. Ze spraken twee dagen bijna niet tegen elkaar.

Fähner hield van de helderheid van Bauhaus – zij richtte de woning met grenen en eiken in, hing gordijnen voor de ramen en kocht bont beddegoed. Zelfs de geborduurde onderzetters en de tinnen bekers nam hij voor lief, hij wilde haar niet betuttelen.

Een paar weken later vertelde Ingrid hem dat het haar stoorde hoe hij zijn bestek vasthield. In het begin lachte hij en vond dat ze zich aanstelde. Ze herhaalde het verwijt de

volgende dag en de dagen erna. En omdat ze het echt meende, hield hij zijn mes anders vast.

Ingrid klaagde dat hij de vuilnis niet buitenzette. Hij maakte zichzelf wijs dat het alleen maar startproblemen waren. Algauw verweet ze hem dat hij te laat thuiskwam, en dat hij met andere vrouwen flirtte.

De verwijten hielden niet op, al snel kreeg hij ze elke dag te horen. Dat hij slordig was, zijn overhemden vuilmaakte, de krant verkreukelde, niet lekker rook, alleen aan zichzelf dacht, onzin vertelde, haar bedroog. Fähner verdedigde zich nog maar zelden.

Na een paar jaar begonnen de beledigingen. Eerst ingehouden, daarna steeds meedogenlozer. Hij was een schoft, hij kwelde haar, hij was een sul. Daarna kwamen het fecale jargon en het schreeuwen. Hij gaf het op. 's Nachts stond hij op en las sciencefictionromans. Net als in zijn studententijd jogde hij dagelijks een uur. Ze gingen allang niet meer met elkaar naar bed. Hij kreeg voorstellen van andere vrouwen, maar hij had geen affaires. Op zijn vijfendertigste nam hij de praktijk van zijn vader over, op zijn veertigste was hij grijs. Fähner was moe.

* * *

Toen Fähner achtenveertig was, overleed zijn vader, toen hij vijftig was zijn moeder. Van de erfenis kocht hij een vakwerkhuis aan de rand van de stad. Bij het huis hoorde een klein park, verwaarloosde struiken, veertig appelbomen, twaalf kastanjes en een vijver. De tuin werd Fähners redding. Hij bestelde boeken, abonneerde zich op vakbladen en las alles wat er over struiken, vijvers en bomen te lezen was. Hij kocht het beste gereedschap, hield zich bezig met irrigatietechniek en leerde alles met de hem eigen systematische grondigheid. De tuin kwam tot bloei, en de struiken werden in de omge-

ving zo bekend dat Fähner vreemden tussen de appelbomen zag die daar foto's stonden te maken.

Doordeweeks bleef hij lang in de praktijk. Als arts was Fähner zorgvuldig en meevoelend. Zijn patiënten waardeerden hem, zijn diagnoses waren maatgevend in Rottweil. Hij verliet het huis voordat Ingrid wakker werd, en kwam pas na negenen terug. De vele verwijten tijdens de avondmaaltijden nam hij voor lief. De metaalachtige stem van Ingrid reeg zonder modulatie zin na zin vijandigheden aaneen. Ze was dik geworden, haar bleke huid was met de jaren roze gekleurd. Haar gezwollen hals had zijn stevigheid verloren, voor haar keel had zich een kwab gevormd die in de maat van haar beledigingen onrustig heen en weer bewoog. Ze had last van benauwdheid en leed aan hoge bloeddruk. Fähner werd steeds magerder. Toen hij op een avond voorzichtig voorstelde dat Ingrid hulp bij een bevriende zenuwarts zou kunnen zoeken, gooide ze een pan naar zijn hoofd en schreeuwde dat hij een ondankbaar varken was.

In de nacht voor zijn zestigste verjaardag lag Fähner wakker. Hij had de verbleekte foto die in Egypte was gemaakt tevoorschijn gehaald: Ingrid en hij voor de piramide van Cheops, op de achtergrond kamelen, toeristenbedoeïenen en zand. Toen ze de huwelijksalbums had weggegooid, had hij de foto weer uit de vuilnisbak gehaald. Sindsdien bewaarde hij die diep onder in zijn kast.

Tijdens die nacht begreep Fähner dat hij voor de rest van zijn leven, tot aan zijn dood, een gevangene zou blijven. Hij had zijn belofte in Caïro gedaan. Hij moest zich er vooral nu, tijdens de slechte dagen, aan houden; een belofte alleen voor goede dagen bestond niet. De foto vervaagde voor zijn ogen.

Hij kleepte zich uit en ging naakt voor de spiegel in de badkamer staan. Hij keek lang naar zichzelf. Daarna ging hij op de rand van de badkuip zitten. Voor het eerst in zijn volwassen leven huilde hij.

Fähler was in zijn tuin aan het werk. Hij was nu tweeëntwintig, vier jaar geleden had hij de praktijk verkocht. Hij was zoals altijd om zes uur opgestaan. Hij had de logeerkamer – hij verbleef daar al jaren – zachtjes verlaten. Ingrid sliep nog. Het was een stralende ochtend in september. De ochtendnevel was opgetrokken, de lucht was helder en koud. Fähler wiede met de schop het onkruid tussen de herfststruiken. Het was vermoeiend en eentonig werk. Fähler was tevreden. Hij verheugde zich op de koffie, die hij zoals gebruikelijk in zijn pauze om half tien zou drinken. Fähler dacht aan de ridderspoor die hij in het voorjaar had geplant. Die zou in het late najaar voor de derde keer bloeien.

Plotseling trok Ingrid de terrasdeur open. Ze schreeuwde dat hij alweer vergeten was het raam in de logeerkamer dicht te doen, hij was gewoon een idioot. Haar stem sloeg over. Blank metaal.

Fähler zou later niet precies kunnen beschrijven wat hij op dat moment dacht. In hem, heel diep beneden, was een onbarmhartig en scherp licht beginnen te branden. In dit licht was alles volkomen duidelijk geweest. Verblindend.

Hij vroeg Ingrid naar de kelder te komen, en nam zelf de buitentrap. Ingrid kwam hijgend de kelderruimte binnen, waar hij het tuingereedschap bewaarde. Het hing geordend naar functie en grootte aan de muren of stond schoongemaakt in ijzeren en plastic emmers. Het was mooi gereedschap, dat

hij in de afgelopen jaren had verzameld. Ingrid kwam hier zelden. Toen ze de deur opendeed, pakte Föhner zwijgend de bomenbijl van de muur. Hij kwam uit Zweden, met de hand gesmeed, hij was ingevet en zonder roest. Ingrid verstomde. Föhner had zijn grove tuinhandschoenen nog aan. Ingrid staarde naar de bijl. Ze ontweek hem niet. De eerste slag, die haar schedeldak spleet, was al meteen dodelijk. De bijl drong met afgebroken botstukjes dieper in haar hersenen, het bijlblad spleet haar gezicht. Nog voordat ze op de grond viel, was ze dood. Het kostte Föhner moeite de bijl uit haar schedel te trekken, hij zette zijn voet op haar hals. Met twee krachtige slagen scheidde hij haar hoofd van de romp. De forensisch patholoog-anatoom meldde later dat Föhner nog zeventien slagen nodig had om armen en benen af te hakken.

Föhner ademde zwaar. Hij ging op het kleine houten krukje zitten, dat hij gewoonlijk bij het planten gebruikte. De poten van de kruk stonden in het bloed. Föhner kreeg honger. Op een gegeven moment stond hij op, kleepte zich naast het lijk uit en waste aan de tuinwasbak in de kelder het bloed uit zijn haar en van zijn gezicht. Hij sloot de kelder af en ging via de binnentrap naar de woning. Boven kleepte hij zich weer aan, belde 112, noemde zijn naam en adres en zei letterlijk: 'Ik heb Ingrid in mootjes gehakt. Kom onmiddellijk.' Het telefoontje werd genoteerd. Zonder een antwoord af te wachten hing hij op. Zijn stem klonk onaangedaan.

De politie arriveerde een paar minuten na het telefoontje zonder sirene en zwaailicht voor Föhners huis. Een van de agenten was al negenentwintig jaar in dienst bij de politie, iedereen in zijn familie was patiënt van Föhner geweest. Föhner stond voor de tuinpoort en gaf hem de sleutel. Hij zei dat ze in de kelder was. De politieagent wist dat het beter was geen vragen te stellen: Föhner droeg een pak, maar geen sokken en schoenen. Hij was de rust zelf.

Het proces duurde vier dagen. De voorzitter van de kamer van gezworenen was een ervaren man. Hij kende Fähner, over wie hij een rechterlijk oordeel moest vellen. En hij kende Ingrid. Voor zover hij haar niet goed genoeg kende, gaven de getuigen uitsluitel. Iedereen had medelijden met Fähner, iedereen koos partij voor hem. De postbode zei dat hij Fähner ‘voor een heilige’ had gehouden, ‘dat hij het met haar had uitgehouden’ was ‘een wonder’. De psychiater stelde in een attest ‘opgekropte affecten’ bij Fähner vast, ontoerekeningsvatbaar was hij niet geweest.

De officier van justitie eiste acht jaar. Hij nam de tijd, beschreef de toedracht en waadde door het bloed in de kelder. Vervolgens zei hij dat Fähner alternatieven had gehad, hij had zich kunnen laten scheiden.

De officier van justitie had het mis, juist dat had Fähner niet gekund. De laatste hervorming van het Wetboek van Strafvordering heeft de eed als obligatoire plechtige verzekering van een getuigenverklaring in het strafproces afgeschaft. We geloven daar allang niet meer in. Als een getuige liegt, liegt hij gewoon – geen rechter denkt serieus dat een eed hier ook maar iets aan verandert. De eed lijkt de moderne mens koud te laten. Maar, en in dit ‘maar’ ligt een wereld van verschil, Fähner was geen moderne mens. Zijn belofte was oprecht. Hij was er de rest van zijn leven aan gebonden, sterker nog: hij werd er de gevangene van. Fähner kon zich niet bevrijden, dat zou verraad zijn geweest. De eruptie van geweld was het barsten van de drukketel waarin hij door zijn eed levenslang zat opgesloten.

Fähners zus, die me had gevraagd haar broer te verdedigen, zat in de zaal. Ze hilde. Zijn oude doktersassistente hield

haar hand vast. Föhner was in de gevangenis nog magerder geworden. Hij zat roerloos op de beklagdenbank van donker hout.

In de zaak viel niets te verdedigen. Het was een rechtsfilosofisch probleem: wat is het nut van straf? Waarom straffen we? In het pleidooi probeerde ik het motief te vinden. Er zijn theorieën te over. Straf moet ons afschrikken, straf moet ons beschermen, straf moet voorkomen dat de dader nogmaals een strafbaar feit pleegt, straf moet onrecht goedmaken. Onze wet verenigt deze theorieën, maar geen enkele was hier echt van toepassing. Föhner zou niet opnieuw doden. Het onrecht van de daad was duidelijk, maar het was moeilijk te wegen. En wie wilde een vergeldingsmaatregel treffen? Het werd een lang pleidooi. Ik vertelde zijn verhaal. Ik wilde dat men begreep dat Föhner aan het eind van zijn Latijn was. Ik sprak totdat ik geloofde dat ik de rechtbank had overtuigd. Toen een lekenrechter knikte, ging ik weer zitten.

Föhner had het laatste woord. De rechtbank hoort aan het einde van een proces de verdachte, de rechters moeten zijn woorden in het beraad meewegen. Hij boog, zijn handen samengevouwen. Hij had de zinnen niet uit zijn hoofd hoeven leren, het was de samenvatting van zijn leven.

‘Ik heb van mijn vrouw gehouden, en ten slotte heb ik haar gedood. Ik houd nog steeds van haar, ik heb het haar beloofd, ze is nog altijd mijn vrouw. Dat zal tot aan mijn dood niet veranderen. Ik heb mijn belofte gebroken. Ik moet met mijn schuld leven.’

Föhner ging zitten, zweeg en staaarde weer naar de grond. Het was stil in de zaal, zelfs de voorzitter maakte een bedrukte indruk. Toen verklaarde hij dat de rechtbank zich ter beraadslaging terugtrok en dat het vonnis de volgende dag zou worden uitgesproken.

Die avond bezocht ik Fähler nog een keer in de gevangenis. Er viel niet veel meer te zeggen. Hij had een verkreukelde enveloppe meegenomen, waaruit hij de foto van de huwelijksreis haalde. Hij streek met zijn duim over Ingrid's gezicht. De bovenste beschermende laag was allang van de foto verdwenen, haar gezicht was bijna wit.

Fähler werd tot drie jaar veroordeeld, het bevel tot inhechteniseming werd opgeheven, en hij werd vrijgelaten uit voorarrest. Hij kon de straf in een open afdeling uitzitten. Open afdeling betekent dat de veroordeelde in de gevangenis moet overnachten en de dag in vrijheid mag doorbrengen. Voorwaarde is dat hij een beroep uitoefent. Het was niet makkelijk een nieuw beroep voor een tweeënzeventigjarige te vinden. Uiteindelijk vond zijn zuster de oplossing: Fähler schreef zich in als fruithandelaar – hij verkocht de appels uit zijn tuin.

Vier maanden later arriveerde in mijn kantoor een doos met tien rode appels. In de bijgevoegde enveloppe zat één velletje papier:

‘Dit jaar zijn de appels goed. Fähler’

Tanata's theekopje

Ze waren op een van die open studentenfeesten in Berlijn. Daar waren altijd wel een paar meisjes die helemaal weg waren van jongens uit Kreuzberg en Neukölln, eigenlijk alleen maar omdat die anders waren. Misschien voelden ze zich geroepen het kwetsbare in hen te zoeken. Ook deze keer leek Samir geluk te hebben: ze had blauwe ogen en lachte veel.

Plotseling dook haar vriend op, Samir moest opdonderen of ze zouden het op straat beslechten. Samir begreep niet wat 'beslechten' betekende, maar hij begreep de agressie. Ze werden naar buiten geduwd. Een oudere student zei tegen Samir dat de ander een amateurbokser en kampioen van de universiteit was. Samir zei: 'Dat zal me een rotzorg zijn.' Hij was pas zeventien, maar hij had meer dan honderdvijftig straatgevechten achter de rug, en er waren maar weinig dingen waar hij bang voor was – vechtpartijen hoorden daar niet bij.

De bokser was gespierd, een kop groter en heel stuk breder dan Samir. En hij grijsde onnozel. Rond de twee vormde zich een kring, en terwijl de bokser zijn jas nog aan het uittrekken was, schopte Samir met de punt van zijn schoen in zijn kruis. De schoenen hadden stalen neuzen aan de binnenkant, de bokser rochelde en kromp ineen van pijn. Samir pakte zijn hoofd aan het haar vast, trok hem naar beneden en ramde hem tegelijkertijd zijn rechterknie in het gezicht. Hoewel er behoorlijk wat lawaai op straat was, kon je horen hoe de kaak van de bokser brak. Hij lag bloedend op het as-

falt, een hand voor zijn kruis, de andere voor zijn gezicht. Samir nam een aanloop van twee passen; de trap brak twee ribben van de bokser.

Samir vond dat hij zich fair had gedragen. Hij had niet in zijn gezicht geschopt, en vooral: hij had zijn mes niet gebruikt. Het was een makkie geweest, hij was nauwelijks buiten adem. Hij had zich geërgerd, omdat die blonde er niet met hem vandoor ging, maar hilde en zich om de man op de grond bekommerde. 'Vuile slet,' zei hij en ging naar huis.

De kinderrechter veroordeelde Samir tot twee weken jeugdetentie en hij moest een antigeweldcursus volgen. Samir was woedend. Hij probeerde de maatschappelijk werkers in de jeugdgevangenis duidelijk te maken dat het vonnis onjuist was. De bokser was begonnen, hij was alleen maar sneller geweest. Zoiets was geen spel, je kon voetbal spelen, maar boksen speelt niemand. De rechter snapte de regels niet.

Özcan haalde Samir na de twee weken op uit de gevangenis. Özcan was Samirs beste vriend. Hij was achttien, een grote en trage jongen met een papperig gezicht. Hij had al op zijn twaalfde een vriendin gehad en de activiteiten met zijn mobieltje gefilmd. Dat had zijn positie voor altijd veiliggesteld. Özcan had een absurd grote penis, en hij ging in urinoirs altijd zo staan dat de anderen die konden zien. Hij wilde absoluut naar New York. Hij was er nog nooit geweest, hij sprak geen Engels, maar hij was bezeten van de stad. Je zag hem nooit zonder zijn donkerblauwe pet waarop 'N.Y.' stond. Hij wilde in Manhattan een nachtclub met een restaurant en godanseressen beginnen. Of zoiets. Hij kon niet uitleggen waarom het uitgerekend New York moest zijn, maar daar dacht hij ook niet over na. Zijn vader had zijn hele leven in een gloeilampenfabriek gewerkt, hij was met niet meer dan

één koffer uit Turkije geëmigreed. Zijn zoon was zijn hoop. Dat gedoe met New York begreep hij niet.

Özcan zei tegen Samir dat hij iemand had leren kennen die een plan had. Hij heette Manólis, het was een goed plan, maar Manólis spoorde niet echt.

Manólis kwam uit een Griekse familie die een hele reeks restaurants en internetcafés in Kreuzberg en Neukölln runde. Hij had examen gedaan, was geschiedenis gaan studeren, en had zich daarnaast ook aan de handel in drugs gewaagd. Een paar jaar geleden was er iets fout gegaan. In de koffer had in plaats van cocaïne alleen papier en zand gezeten. De koper schoot op Manólis toen hij er met de auto en het geld vandoor wilde gaan. De koper was geen goede schutter, van de negen kogels was er maar één raak. Die drong in Manólis' achterhoofd en bleef daar steken. Het projectiel zat nog steeds in Manólis' hoofd toen hij met een surveillancewagen in botsing kwam. Pas in het ziekenhuis werd dat door de artsen ontdekt, en vanaf dat moment had Manólis een probleem. Na de operatie verkondigde hij tegenover zijn familie dat hij vanaf nu een Fin was, vierde op 6 december de Finse nationale feestdag en probeerde vergeefs de taal te leren. Bovendien had hij voortdurend uitvalsverschijnselen en misschien was daarom zijn plan ook niet echt doordacht.

Maar Samir vond dat het toch een soort plan was: Manólis' zus had een vriendin, die als schoonmaakster in een villa in Dahlem werkte. Ze had dringend geld nodig, dus had ze Manólis voorgesteld tegen een klein percentage in het huis in te breken. Ze kende de code van de alarminstallatie en die van het elektronische slot, ze wist waar de kluis was en, wat het belangrijkste was, dat de eigenaar binnenkort vier dagen niet in Berlijn zou zijn. Samir en Özcan gingen onmiddellijk akkoord.

De nacht voor de inbraak sliep Samir slecht, hij droomde over Manólis en over Finland. Toen hij wakker werd, was het twee uur in de middag. Hij zei ‘kloterechter’ en joeg zijn vriendin uit bed. Om vier uur moest hij op de antigeweldcurcus zijn.

Tegen twee uur 's nachts haalde Özcan de anderen op. Manólis was in slaap gevallen, Samir en Özcan moesten twintig minuten voor de deur wachten. Het was koud, de ramen besloegen, ze reden verkeerd en schreeuwden tegen elkaar. Even voor drieën arriveerden ze in Dahlem. In de auto zetten ze de zwarte wollen bivakmutsen op, ze waren te groot, ze verschoven en kriebelden, ze zweetten eronder. Özcan had een pluk wol in zijn mond en hij spuugde die op het dashboard. Ze trokken plastic handschoenen aan en liepen over het grindpad naar de ingang van de villa.

Manólis tikte de code in op de toetsen van het slot. De deur ging met een klik open. De alarminstallatie bevond zich in de entree. Nadat Manólis daar ook een getallencombinatie had ingevoerd, veranderde de kleur van de lampjes van rood in groen. Özcan moest lachen. ‘Özcans Eleven,’ zei hij hardop, hij was verzot op bioscoopfilms. De spanning was geweken. Zo makkelijk was het nog nooit gegaan. De voordeur viel in het slot, ze stonden in het donker.

Ze konden de lichtschakelaar niet vinden. Samir struikelde over een afstapje en haalde zijn linkerwenkbrauw open aan een kapstok. Özcan struikelde over Samirs voeten en zocht tijdens zijn val steun op Samirs rug. Samir kreunde onder zijn gewicht. Manólis stond nog, hij was de zaklampen vergeten.

Hun ogen raakten gewend aan de duisternis. Samir veegde het bloed van zijn gezicht. Eindelijk vond Manólis de

lichtschakelaar. Het huis was Japans ingericht – Samir en Özcan waren ervan overtuigd dat niemand zo zou kunnen wonen. Ze hadden maar een paar minuten nodig om de kluis te vinden, de beschrijving klopte. Ze wrikten hem met breekijzers uit de muur los en sleepten hem naar de auto. Manólis wilde nog een keer naar het huis terug, hij had de keuken ontdekt, en hij had honger. Ze discussieerden een hele tijd totdat Samir besloot dat het te gevaarlijk was, ze konden ook onderweg bij een snackbar stoppen. Manólis mopperde.

In een kelder in Neukölln probeerden ze de kluis te kraken. Ze hadden ervaring met kluizen, maar deze kregen ze niet open. Özcan moest de zware boor van zijn zwager lenen. Toen de kluis vier uur later open was, wisten ze dat het de moeite waard was geweest. Ze vonden 120.000 euro in contanten en zes horloges in een juwelenkistje. En verder nog een klein, zwart gelakt houten kistje. Samir maakte het open. Het was met rode zijde bekleed, in het kistje zat een oud kopje. Özcan vond het lelijk en wilde het weggooien, Samir wilde het aan zijn zuster geven, en Manólis kon het allemaal niet schelen, hij had nog steeds honger. Uiteindelijk werden ze het erover eens dat ze het kopje aan Mike zouden verkopen. Mike had een klein winkeltje met een groot uithangbord, hij noemde zich antiekhandelaar, maar hij bezat eigenlijk alleen maar een busje en hield zich met ontruimingen van huizen en oude rommel bezig. Hij betaalde hun dertig euro voor het kopje.

Toen ze de kelder verlieten sloeg Samir Özcan op zijn schouder, herhaalde: ‘Özcans Eleven’, en iedereen lachte. Manólis’ zus zou 3000 euro voor haar vriendin krijgen. Ze hadden alle drie bijna 40.000 euro in hun zak, Samir zou de horloges aan een heler verkopen. Het was een makkelijke en geslaagde inbraak geweest, het zou geen problemen opleveren.